

LEADBEATER

AZ ÜNNEPEK REJTETT OLDALA

(rövid kivonat)

A KERESZTÉNY VALLÁS

keletről jött, ezért hogy igazán megismerhessük, ismernünk kell kelet képletes beszédét, allegóriáit, szimbólumait, amik a vallás értelmét adják.

E nélkül az írások történései személyek, családok, néptörzsek naiv történeteivé zsugorodnak a helyett, hogy felismernénk bennük a világ és az ember létének, fejlődésének eseményeit, korszakait, belső törvényeit. A betű öl, és a nyugat intellektuális embere, aki csak az írás külső burkát nézi, elveszíti a benne rejlő lényegét.

Az ünnepek arra valók, hogy megkönnyítsék az ember Istenhez való visszajutásának végcéljára való törekvését, ami a fejlődés „hazatérő” ösvényén, az un. nívritti margán történik. Ezért **az ünnepek** egyúttal **erőáradások** és bizonyos alkalmakra és erőfeszítésekre emlékeztetnek.

A keresztény egyházi év első része ádventtől pünkösdig:

Krisztus életének misztérium-drámai ábrázolását és egyúttal az ösvényen haladó lélek állomásait jelenti. Jézus életében nem csupán egyszer, a távoli múltban történt eseményeket ünnepelünk, hanem az egész emberiségben folyton megisméltető folyamatot. Az egyházi év második, vagyis szentháromság vasárnapkal kezdődő része: az első rész törekvéseinek gyakorlati alkalmazása.

A fő ünnepek tehát a fő állomások az ember fejlődésében. Ezeket az állomásokat beavatásoknak nevezik, amik mind jobban kapcsolják a lelket felső énjéhez. Más szóval a beavatás az eszmélet megannyi kiterjedése.

Az első beavatás Krisztus megszületése az emberben, amikor a Monád (az ember legmagasabb, időtlen, halhatatlan szellemi része) egy pillanatra egyesül az Egoval (a belső, magasabb Énnel): ezt karácsonykor ünnepeljük.

A második beavatást az Úr keresztelésének napja jelképezi, amit nem kell összetéveszteni a gyermek keresztelésével.

A harmadik beavatást az Úr színeváltozása jelenti, amikor a Monád ereje egészen a fizikumig behatol.

A negyedik, rettenetesnek tartott beavatást húsvét ünnepével üljük, ami mind a keresztre feszítés, mind a feltámadás ünnepe, és egyike az ember legnagyobb megdicsőülésének. Rendszerint rövid földi dicsőség előzi meg (virágvasárnap), azután ellenségei összefognak, hogy megalázzák. De örökre feltámad, ami azt jelenti, hogy nem köteles többé testet öltetni.

Az ösvény utolsó lépcsőfoka az ötödik beavatás, a mennybemenetel és a Szentlélek kiáradása, mely utóbbi nemesak őt éri el, de az ő előrejutása révén bizonyos mértékig másokat is. Ezzel a lélek az emberi fejlődésből a felsőbbrendű életbe lép át.

Mivel pedig az Úr keresztelésének nincs ünnepe, ezért a Szabad Katolikus Egyház január 13-ára tette. Viszont a harmadik beavatást ábrázoló Urunk színeváltozása, a római naptárban

augusztus 6-án van, tehát kiesik a sorból, ezért a Katolikus Szabad Egyházban január 25-ére tették. Annál is inkább, mivel e két ünnep amúgy sem évforduló, mint ahogy Krisztus élete eseményeinek sincs biztos történelmi dátumuk. Húsvét nem rögzített, hanem mint a zsidóknál, a tavaszi napéjegyenlőséget követő telihold utáni vasárnap. Hozzá igazodik a böjt időszaka (40 nap) áldozócsütörtök, pünkösöd (7 hét), szentháromság vasárnap (8 hét) és az utána következő csütörtökön úrnapja.

ADVENT

Ha szem előtt tartjuk, hogy karácsony nem pusztán megemlékezés, hanem erőáradás is, „Isten kegyelmének” leáradása, akkor megértjük, hogy aki méltón akarja fogadni, előkészül rá. Ezért előkészület az advent vasárnapjával kezdődő időszak. Így a keresztény belső iskola misztikusa a négy advent vasárnapot az első beavatáshoz szükséges négy erénynek: az ítélőképesség, a vágytalanság, a jó magaviselet és a szeretet kontemplációjára fordítja.

A szentségek tudományának tanulmányozása azt mutatja, hogy az egyház különféle rezgéseket használ ünnepeiben, és ezek a rezgések, amelyek szemünkben mint színek jelennek meg, erejükkel segítik a hívőt a törekvéseiben. Az ibolya (bíbor) az advent, a böjt és az előesték színe. Ezt választották mind a színhatásánál, mind az átható és tisztító erejénél fogva. De mivel minden törekvés alapja szeretet kell legyen, ezért az advent 3. és a böjt 4. vasárnapja rózsaszín. Ezt a Római Egyház a bűnbánat és penitencia enyhítésének veszi, de a Katolikus Szabad Egyház alaphangja az öröm és a lelkiismeret-furdalásnál, gyásznál pedig üdvösebbnek tartja a bűnnel való szakítást. Ugyancsak a gyász jegyében áll a római advent második jelentősége: Krisztusnak, a világ végével kapcsolatos újra eljövetele. Ez szintén tévedés, mert a görög *aion* szó nem világot, hanem korszakot jelent, és így Krisztus jövetele egy korszak vagy törvény lejáratá – ahogy most és mindig van – és nem a világ vége.

KARÁCSONY

Jelentősége, a hosszabbodó napokkal a Napisten születése (ez az ősidőkben a Virgo jegyében volt, ezért a szűztől született) éppúgy, mint a húsvét a napéjegyenlőség után a fény növekedését, a Napisten győzelmét jelenti a sötétség hatalmai fölött. Már évezredekkel Jézus születése előtt is ez idő tájt ünnepelte minden vallás, és a kereszténység is ezért választotta a december 25-ét, mert a Nap ünnepe ekkor ülték. Tehát a benne rejlő belső értelem folytán, Krisztus életének szimbolikus értelmét vesszük az egyedüli szilárd alapnak. (Ezt mondja a legnagyobb egyházi atya és tudós Origenész is. Szerinte, ha felfogjuk Krisztus szavainak éppúgy, mint történetének mélyén rejlő egyetemes igazságot, akkor maga a történet már nem annyira fontos. Ez jó a tömegeknek és a gyerekeknek. Nekik mi jobbat adhatnánk? De kevés annak, aki az intellektuális vagy éppen a szellemi értelmezést keresi.)

Hiszen Jézus, a tanítvány is jóval hamarabb, úgy tűnik 105 évvel előbb született, mint ahogyan számítják, de úgy sejtik, tavasszal, hogy 30 éves korában testet adjon Krisztusnak, a Világtanító megnyilatkozásának. (Jézus, a tanítvány mint Tyanai Apolloniusz született újra éppen az un. keresztény éra elején, majd ezer évvel később, mint Ramanujacharia.)

Még nagyobb ciklusban: a karácsony a Szentháromság 2. személyének anyagba-szállását jelképezi és az istenség hatalmának és dicsőségének önkéntes korlátozását. Mély hálaérzet tölt el bennünket, amiért mi is részt veszünk az eljövendő dicsőségben. Karácsony jelzi a Krisztus-principium születését, az intuición ebredését az emberben, ami a béke és emelkedettség villanásaiban jelentkezik és az emberi nagyságban nyilvánul meg, aminek kísérője a türelem, amely mindenkiben a jót keresi, az önzetlenség, amely néha a hétköznapi

emberben is váratlan önfeláldozást hoz létre. Ezért reménye a karácsony minden emberi léleknek.

Mint szellemi segítségre hivatott erőáradás: karácsony különleges erőt hoz le a magasabb dimenziókból annak, aki megnyitja magát, már azért is, mert az emberek tömegei jobban előkészültek rá. Ilyenkor működnek közre az angyalok seregei is, nagyban hozzájárulva, hogy a karácsony az öröm, a jóság és a testvériesség ünnepe legyen.

ÚJÉV

napja tulajdonképpen nem is egyházi ünnep, mivel az egyházi év kezdete advent első vasárnapja. Újév a karácsony oktávja és jelentősége is ebben áll. Az oktáv itt ugyanis nyolc napot jelent, és mivel egy ünnep erőáradása olyan hatalmas, hogy egy nap alatt nem dolgozható fel, ezért az egyház nyolc napon át ünnepli. A modern élet hajszája azonban csak egy-két napot tart be. Az újév tehát a karácsony ismétlése. Különben a lelki számadás napja, a jó szándékok és nagyszerű elgondolások elindítása.

VÍZKERESZT

A napkeleti bölcsek, mágusok (okkult tanítók) festői legendája, akiknek Jézus születése pillanatában megjelenik a csillag és messze földről rövid 12 nap alatt Betlehembe vezérli őket, ahol találkoznak. A három király neve sejteti, hogy kettőjük arabiai, a harmadik pedig afrikai uralkodó volt, de egyikük sem volt zsidó, ami azt jelképezi, hogy Krisztus mindenkié. Ez éppúgy fontos a kereszténységre, mint a zsidóságra, akik azt tartották, hogy a Messiás, aki Dávid magjából származott, csak az ő választott népükhöz jött. Ez a hit az egyedül üdvözülés formájában származott át a kereszténységre.

A csillagok ünnepének, amely a karácsony utáni 12. napra esett, az a második jelentése, hogy mind a három király, aki meglátta a gyermeket, megrendült, és az ajándékokat otthagya lemondott királyságáról, hogy bejárva a világot, hirdesse a nagy eseményt, a nagy hír örömét: úgy fordítsuk mi is tette karácsony örömét, és ne engedjük, hogy világi szempontok férközzenek az úr és mi közénk. Az antik bölcsek példájára hozzuk ajándékainkat: a szeretet aranyát, az imádat tömjénét és az önfeláldozás mirrháját.

AZ ÚR KERESZTELESE (január 13.)

Keresztelő Szent János által – szintén nem évforduló, sem történelmi dátum, hanem a második beavatást jelképezi. Míg az első beavatásnál az embernek uralmat kellett nyernie érzéseinek olyképp, hogy ezek harmóniában legyenek a magasrendű érzésekkel, addig a második beavatásnál ugyanez a követelmény a gondolatokkal szemben. Az előbbinél a beavató a maga aurájába burkolja a jelöltet, aki így megújodik, mintegy megszületik a felső világokban. Az utóbbinál erőzuhatag árad a beavatón át, tehát valóságos keresztelés a „Szentlélek erejével és tüzevel”. Az először avatott legyőzi a különváltság elképzelését, a másodszer avatott hatalmasan fejleszti ki mentális és pszichikai képességeit. Hogy ez mennyi idő alatt jön le a testi tudatába, az rendszerint több esztendő kérdése és nagy erőfeszítéssel jár kellően tisztán és nemesen tartania gondolati és érzelmi rezgéseit. Ezt jelképezi Krisztus visszavonulása a pusztába és 40 napos magába szállása. A beavatások veszélye az, hogy aki nem képes a megfelelő szinten maradni, az arra a testet-öltésre letörik. Megtérés, megtisztulás, megvilágosodás és tökéletesedés a keresztény szimbolika elnevezése a hazatérő lélek négy nagy lépcsőfokára, és ugyanezt megtaláljuk minden nagy vallásban, persze más elnevezés alatt.

AZ ÚR SZÍNEVÁLTOZÁSA (január 25.)

Története úgy van leírva, hogy Krisztus Urunk három kedvenc tanítványával – akiktől a legtöbbet várta - felment a hegyre, ahol megdicsőült. Arca ragyogott, mint a nap, ruhái fényesek és fehérek voltak, mint a hó. Megjelent néki Mózes, a törvényhozó és Illés, a próféta, akikkel beszélt, majd fényes ködből az Atya hangja hallatszott: „Ez az én szerelmetes fiam, akiben kedvem telik.” A hegy: a beavatás, amit minden ember elér egyszer. A színeváltozás: a ragyogó augoidesz, a megdicsőült ember, a kauzál testben megnyilvánuló Ego. Feladatuk tehát, az énükben lévő nagyszerűséget kifejezve ebben a fényben élni. Ez a kauzál test ragyogásán látszik meg. A személyiségünkben levő minden hiba: hiány a kauzáltestben. Ezt kell kifejleszteni. Ha gögösek vagyunk, nincs meg az alázat és az ítélőképesség és ezek még kifejlesztésükre várnak. A szabad katolikus szimbológia érdekes ténye, hogy a színeváltozás hetének vége felé az Úr bemutatását ünnepli az Atya templomában (február 2.). Ez a

GYERTYASZENTELŐ

Jelentősége az, hogy az ember színe azért változik, mert közelebbi kapcsolatba lép égi Atyjával: isteni szikrájával, a Monáddal. Ez a belső dimenziókban egyszersmind azt is jelenti, hogy a 3. Beavatás után mutatják be a Szellemi Hierarchia Fejének, aki Földünkön az Atyát képviseli. Szépen jut ez kifejezésre az ünnep szertartásában, amely a tisztító ibolyaszínnel kezdődik. De amikor Jézus a templomba jön – amikor az ostyát hozzák – a szertartás színét fehérre cserélik, és méltó fogadására meggyújtják a gyertyákat.

Kozmikus értelemben a szeplőtlen fogantatás szimbóluma, a Szentlélek erejének (első) leáradását jelenti a szűz anyagba, amikor „Isten lelke lebeg a vizek felett”. (Vizek, tengerek = mare, többes száma: maria) Ezt ünnepeljük

GYÜMÖLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY napján (március 25.)

Míg a Fiú eljövetele (második leáradás) a Szentlélek ereje által már lelkesített anyagba: Krisztus megszületése, karácsony. Ennek eredménye idő múltán jön meg, az allegóriában 40 nap múlva, amikor is az Atya ereje leárad (harmadik leáradás) és Jézust bemutatják Atyjának templomában.

BÖJT

Időszaka hamvazószerdától 46 nap, de mivel a vasárnapok a feltámadás emlékére mindig örömteljesek, csak 40 nap marad. A korai keresztény egyház csak 40 órát tartott, igaz teljes böjttel, 40 órában számítva azt az időt, amíg Krisztus Urunk a sírban feküdt. Tehát nem apostoli intézmény, hanem egyházi szokás, a magába szállás és bűnbánat ideje. Természetes, hogy amint a Szabad Katolikus Egyház nem gyászol hamuhintéssel hamvazószerdán, úgy nem helyesli a lelkiismeret-mardosást és a vég nélküli könyörgéseket sem. Ellenben helyes előkészületre használja a böjti időt, ami hibáink józan önvizsgálatával és azzal jár, hogy türelmesek legyünk mások hibáival szemben. Ha ítélünk, ítéljük magunkat, mert amikor másban a rosszat nézzük, akkor a gondolaterőnkkel mi is kísértői vagyunk. Ha egyrészt kerüljük a hibát, másrészt pozitívan tesszük a jót, minden munkánkat "Isten nevében, Isten dicsőségére kezdve, folytatva és végezve" akkor hitünk, amit a Szabad Katolikus Egyház szabadon hagy mindenki számára és amiről a böjt első vasárnapjának apostoli levele szól: nem ködös és meddő fogalom marad, hanem cselekvő erő és méltó előkészület húsvét hatalmas segítő erejére. Tegyük például önvizsgálattá egy-egy hibánkat minden böjti héten és helyettesítsük a megfelelő pozitív erénnyel. (Az önsanyargatók vezekelni akartak, böjtöléssel pedig látomásokat, pszichizmust értek el, holott másodlátást gyakorolni csak testi egészség és lelki egyensúly mellett szabad.)

A NAGYHÉT

A tisztánlátók kutatásai szerint Jézus nem kereszthalált szenvedett, hanem megkövezték. Itt sem a történeti eseményrészlet a fontos, hanem a nagyhét keresztségének benső értelme: az anyagba szállt Élet kritikus pontja, amikor az alsó embert fel kell áldozni a felsőnek, a természeti embert a szelleminek. Ebből következik a Nagyhét allegorikus értelme. A szenvedés, a kereszt, a passió, a halál, a temetés, a feltámadás mind a 4. (vagy arháti) beavatás eseményeit, a keresztre feszítést színezi drámai módon. A kálvária részletes leírása talán jó lehetett arra, hogy az érzelmekkel telített középkorban részvétet, szeretetet ébresszen Jézus iránt, mi mégis arra a dicsőségre és hatalomra gondolunk inkább, amit a fejlődés nyer vele. A Biblia és a misztikusok leírásai mind a beavatott küzdelméről, megpróbáltatásáról, karmája lerovásáról szólnak. Eleinte elismerik, dicsőítik, és ő mindent megtesz, hogy mint Jézus a templomban tanítással és segítséssel használjon. Ez a **VIRÁGVASÁRNAP** dicsősége, amit a Szabad Katolikus Egyház pálmászenteléssel és annak szétosztásával ünnepel. Ám törekvése irigységet, ellenkezést kelt, és mindig akad azok közül, akiket segített, egy, aki elárulja, hamis tanúságot tesz, rágalommal illeti: keresztre feszítik. Amidőn a meggyalázás elérte a tetőfokát, béke és sötétség következik, majd ha kiállotta a próbát: a megdicsőülés, ami nagyobb, mint amiről álmodhatott, de amiről üldözői sohasem tudnak. Ez a nagyobb életre való feltámadás. (A keresztre feszítést a zsidók nem gyakorolták. Jézus megölésekor Palesztina még nem tartozott a Római Birodalomhoz. A kereszt egyiptomi szimbólum, onnan vette át a kereszténység.) A Nagyhét keresztség, a kereszt felvétele, a nagyság önfeláldozása: feláldozni, legyőzni alsó természetünket a felsőért. A Katolikus Szabad-Egyház elhagyja a nagyhét szerdáján szokásos elsötétetés bizarr ceremóniáját éppúgy, mint a

NAGYCSÜTÖRTÖKÖN

szokásos lábmosást. Ellenben ünnepi pompával üli a nagymisét az oltári szentség körmenetével és a három nagy ostya megszentelésével a Szent Eucharisztia szerzésének tiszteletére, bár az is valószínű, hogy ez nagypénteken történt, mert az okkult természeti törvények alapján az eucharisztia csakis éjfél és dél közötti órákban lehetséges.

NAGYPÉNTEKEN

és nagyszombaton az oltár dísztelen, gyertya nem ég, az oltár előtti keresztszertartás (hódolás a keresztnak) és az ostya behozása megmarad, kihagyva az ótestamentum fejezeteinek felolvasását.

NAGYSZOMBATON

pedig megtartják a tűzgyújtás és tűzszentelés ősz-zoroaszteri szokását (lencsével a napról, avagy taplóval és kovával), a körmenettel, négyszeres térdhajtással, gyertyagyújtással és esetleg keresztvíz-szenteléssel is. De a feltámadási misét, a római egyháztól eltérően, csak húsvét reggelén tartják.

Az egyházi év legnagyobb ünnepe, a fény, a tavasz, a világosság győzelmének pompás ünnepe és a hálaadás ezért. Ünneplése sem egy oktáv, hanem 40 nap. Mint szimbólum sok ezer évre tekint vissza és nagyban a Naprendszer Istenségének, kicsiben pedig töredékének, az embernek, illetve akarát felismerő bölcsnek, a beavatottnak anyagba szállását, aléltságát, megfeszítését és halála utáni győzelmes feltámadását jelképezi. Krisztus, a fény, karácsonykor született meg, de a tél szigora, viharai még hátra vannak. Ezért megy át üldöztetésen a keresztények Krisztusa, a hinduk Krisnája, Egyiptom Ozirisze, hogy kiállva a tél megpróbáltatásait, Húsvét tavaszában megdicsőüljön. Húsvét a szellem feltámadásának ünnepe az anyag sírjából, mert örök igazság marad, hogy Krisztus küzdelmes élete és győzelme vár minden emberre. De Urunk feltámadása után még 40 napig tanít a földön, ezért az

ÁLDOZÓCSÜTÖRTÖK (MENNYBEMENETEL)

majd a 10. napra **PÜNKÖSD**

az egyház négy legnagyobb ünnepéhez sorolható. E két ünnep együtt az emberiség végső célját, az adeptusságot jelzi ebben a naprendszerben. Míg a mennybemenetel szimbolizálja a kilépést az emberi birodalomból, addig a Szentlélek kitöltése a benső egységet, amibe az Adeptus lép a Napisten harmadik megnyilvánulásával. A Szentlélek alkotó, teremtő tüzét a megfelelő piros szín jelképezi, ezért a Szabad Katolikus Egyház nemcsak e két ünnepre, hanem még hat másik vasárnapra is kiterjeszti. A Szentlélek erősítő és bátorító ereje árad le a konfirmációnál (bérmálásnál) is, ez az a hatalom az emberi szívben, ami a jóra ösztönzi.

SZENTHÁROMSÁG VASÁRNAPJA

Pünkösd oktávja és 1911 óta elsőrendű ünnepe Isten háromságának, amit a sokszor kárhoztatott Athanaziusz hitvallása ír le a legjobban. Ezzel véget is ér a beavatások történetének és egyúttal a Napisten életének mozgalmas misztériumdrámája és következik a hat csendes hónap. De még az első csütörtök az

ÚRNAPJA

és ez még a nagycsütörtök oktávja, ami a Húsvét miatt kitolódott, tehát az úrvacsora alapítását, az Úr testét, a szentmise áldását ünnepli. A kenyér és a bor átlényegülése a konszekráció pillanatában, a krisztusi erő megállt villáma a kenyérben és a borban adja meg értelmét annak "Ez az én testem". Ez Krisztus erejének jelenléte a szentségben, a Világtanító áldozatának boldogító és fejlesztő erőáradása, ami széthat a környezetre és nemcsak a gyülekezetet, hanem az egész világot is szolgálja.

A MÁRIA-ÜNNEPEK

jelentősége Jézus történeti szerepén felül az anyag kozmikus jelentősége és az Istenség női oldala, ami a vallások poétikus mítoszaiban egymással keverve szépséges szimbólummá olvad. Az anyag, amin át a fejlődés történik, amelytől tehát Krisztus megszületik („Mária Isten Anyja”), mint ős- vagy potenciális anyag változatlan, szűz marad, hiszen éppen ennek az ősanyagnak a hiánya a megnyilvánult anyag (az atom forgó őr az ős-térben). Erre mondják, hogy szűztől született, ámde ez fiziológiailag képtelenség a történeti nemes és szentéletű Máriára alkalmazva. Mint szimbólum, az Áldott Szűz az anyag tengere, kék ruhában ábrázolva, majd megdicsőülve a csillagokkal, a Mennyek Királynője. Mint az Istenség női oldalát: az oltalmazót, a vigasztalót képzeljük el az örök női tulajdonságokkal, mint a szeretet, szépség, báj, nyájasság, harmónia, gyöngédség. Ugyancsak szimbólum József, az ács, Éva, Mária Magdolna, a Hétfájdalmas Szűz és a Győzelmes Szűz. Megértésük nagyon is hozzájárul a nálunk nagy és szép Mária-kultusz tisztultságához.

SZENT MIHÁLY NAPJA

Szeptember 29-én az angyalok nagy seregének ünnepe dicső vezérük neve után, amikor is hálát adunk azért a nagy segítségért, amiben részesítenek. Az ünnep azért nevezetes, mert a fejlődéssel mind nyilvánvalóbb lesz e két evolúció kölcsönhatása – ami a misében oly kimagasló – és mind fontosabb az ember együttműködése az angyalokkal, természetszellemeikkel, és nagyszerűek ennek az együttműködésnek az eredményei.

MINDENSZENTEK NAPJA

A sok ezer szent életet élt, bár nem kanonizált szentéletű ember emlékére, amikor hálátel szívvel gondolunk rájuk, akik példájukkal követésükre bátorítanak. Közülük, bár sokan újra testben vannak már, Egójuk a személy tudta nélkül is tüstént válaszol a rájuk irányított szép gondolatokra, nevezetesen a mennyei világban róluk alkotott gondolatképekre. Egyébként a

szentek halála napjai zsúfoltak és sokszor csak lokális jellegűek vagy bizonytalanok, hiszen Krisztus 12 apostolának létezése sem mutatható ki, bár bizonyára voltak apostolai. Minden egyháznak megvolt a maga Pétere vagy kősziklája, amin épült, tehát ez sem név, hanem hivatal. Így azután az is sejthető, hogy a 12 apostol a zodiákus 12 jegyét jelenti (Nap-mítosz). Egyes esetekben azonban üdvös az ünneplés. Ami az egyházban a „szentek közössége”, az nekünk a tökéletessé vált emberek Nagy Fehér Testvérisége.

HALOTTAK NAPJÁ-nak

nem gyászban kell megnyilvánulnia, minthogy bánatunk nyomasztó hatással van rájuk, hanem a nekik küldött szeretetben és abban, hogy erősen kívánjuk nekik a békét és nyugalmat, hogy így teljesebben megnyithassák magukat az isteni világosságnak. Azonban a leghatásosabb segítséget a mise erejéből kapja az elhalt, amikor a pap az oltárnál kimondja a nevét.

Krisztus életének allegorikus ábrázolása, mint a kereső lélekre váró eseménysorozat, utal a mindenkiben bennlakozó és még megvalósításra váró Krisztusra. Ez a mindenkiben lakozó immanens Isten. (Én mondtam: Istenek vagytok és a Magasságosnak fiai ti mindnyájan. / János ev.10.34) Ez a kijelentés a közös Atya és gyermekei fogalmát: a testvériességet hozza be a vallás bölcséletébe. Tehát nem kizár, hanem felölel és jóakaró türelemre készítet a többi vallás és a többi ember iránt, akik egyéni színük eltérő útjain is az Egy Célt fogják elérni.

Lesznek, akiket meglep a keresztény ünnepek kapcsolata régibb vallások ünnepeivel: hogy a karácsony, húsvét napmítosza és dátuma közel azonos más vallásokban is, hogy a kereszt ősrégi szimbólum, hogy a szertartásban van zoroaszteri és más pogány maradvány. Tudjuk azt is, hogy a mise igen hasonlít a mitrászi szertartáshoz, és egy szerzetes barát az időszámítás utáni 6. században a miséhez hasonló ősrégi szertartást látott Tibetben. Az „amen” kifejezés a zsidók legnagyobb bizonyágtétele volt, de eredete Amen Ra, az egyiptomiak legszentebb megerősítése. Régi zsidó eredetű a Mi Atyánk is. János idézete, evangéliuma elején a világosságról pedig Egyiptom köztudomású vallási szimbóluma.

Mindez nemcsak a vallások egymásra hatását, a hagyományok egymásra tapadását jelenti, jelzi, hanem utal a közös forrásokra, a nagy igazságok azonosságára. A lét alapvető hármassága, a Szentháromság más néven mindenütt megvolt: Siva – Visnu – Brahma, Amitabba – Padmapani – Mandjuszri, Chochomach – Binah – Kefer, Első-Második-Harmadik Logosz stb. Úgyszintén mindig ismerték az angyalok, a 7-es és más szent számok és szimbólumok jelentőségét. Benső tanítása, jógája, szent életű emberei és beavatottjai éppúgy voltak és vannak minden nagy vallásnak, mint ahogy a vallási erények, célok (ezt tedd, ...ezt ne tedd), valamint az ösvény kellékei mindenütt azonosak. A keresztény misztikus mellett ott látjuk a hindu jógit, a mohamedán szufit, a zsidó esszenust és hasszideust. Az első egyházi atyák tudományának párhuzama Platón, Pythagorasz, továbbá Alexandria, a neoplatonikusok és a gnosztikusok iskolája. A szaiszi, mitrászi, thébai, eleuziszi, orfeuszi misztériumok egyaránt híresek és lényegében azonosak. A Krisztus legenda hasonló régebbi korok vallási legendáihoz és Krisztus – Krisna – Isztár szintén imádott keleten is. Hasonlóképpen megtaláljuk az istenség női aspektusát Kínában, Tibetben, de még jobban kihangsúlyozva Görögország, Róma és Egyiptom kultuszaiban. Az ég királynője Asztarte is, a „szűztől született” gyermek Hórusz is Izisz karján, és szobraik ma is ott állnak a régi keresztény templomokban.

E közös vonások láttára az összehasonlító vallástudomány azt mondja, hogy minden vallás közös forrása az emberi tudatlanság és félelem, mi ellenben azt állítjuk, azt látjuk, hogy a közös vonások eredete **egy közös törzsből**, az isteni bölcsességből ágazik szét. Szent Ágoston szavaival: „Amit most keresztény vallásnak neveznek, mindig létezett a régiéknél, ... amíg csak Krisztus el nem jött testben, amikortól kezdve az igaz vallást, amely mindig volt, kereszténységnek kezdték nevezni.”